

Sygn. akt IV Ca 360/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Płocku, IV Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodnicząca SSO Renata Wanecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 12 sierpnia 2015r. w P.

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej w K.**

przeciwko **A. N.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie

z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 829/14 upr.

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ca 360/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ciechanowie wyrokiem z 5 grudnia 2014r. oddalił powództwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. przeciwko A. N. o zapłatę 1.589,35 zł.

Apelację od wyroku złożyła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucała:

1. naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 57 ust. 6 ustawy z 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2004.171.1800) poprzez niezastosowanie wskazanego przepisu i nieuwzględnienie uprawnienia operatora telefonicznego do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej pozwanemu ulgi przy zawarciu umowy w sytuacji wypowiedzenia zawartej z operatorem telefonicznym umowy na czas określony przed uzgodnionym terminem obowiązywania, podczas gdy przesłanki naliczenia kary umownej oraz jej wysokość zostały uzgodnione przez strony umowy w aneksie nr DU## (...) z 21 października 2011r. w treści jej postanowień zaakceptowanych przez pozwanego;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 106 ust. 1 oraz art. 106 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne poprzez:

- naruszenie przez Sąd obowiązku rozpoznania całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i oparcie rozstrzygnięcia w sprawie wyłącznie na podstawie głoślośnych twierdzeń pozwanego w przedmiocie nieprawidłowego obliczenia należności z tytułu świadczenia usługi telekomunikacyjnej – transmisji internetu, podczas gdy pozwany tych okoliczności w żaden sposób nie wykazał;

- poprzez pominięcie stanowiska powoda oraz wyjaśnień operatora w toku trwania procedury reklamacyjnej i błędne uznanie, iż operator nie udzielił pozwanemu odpowiedzi na reklamację i w konsekwencji błędne uznanie, iż reklamacja złożona przez pozwanego została uwzględniona w całości, podczas gdy operator udzielił pozwanemu odpowiedzi na reklamację w ustawowym 30 – dniowym terminie, zaś naliczona transmisja danych dotyczyła samoistnych aktualizacji dokonywanych przez pozwanego smartfon wskutek nieumiejętnej konfiguracji przez pozwanego posiadanego aparatu, za co odpowiedzialność ponosi jedynie użytkownik aparatu telefonicznego;
- poprzez całkowite pominięcie treści postanowień regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych obowiązującego pozwanego, dotyczącego wymagalności należności za usługi telekomunikacyjne, w przypadku gdy reklamacja abonenta nie została uwzględniona przez operatora i błędne uznanie, iż pozwany nie był zobligowany do uregulowania należności objętych fakturą z naliczoną transmisją danych, podczas gdy reklamacja pozwanego nie została uwzględniona, należność ta była wymagalna, zaś pozwany nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do dochodzenia swych roszczeń na drodze sądowej w terminie 12 miesięcy od dnia zakończenia postępowania reklamacyjnego, zgodnie z dyspozycją art. 107 ustawy Prawo telekomunikacyjne;

- art. 232 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 248 § 1 kpc oraz w zw. z art. 6 kc wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści pozwu, tj. m.in. wniosku o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do przedstawienia szczegółowych wyliczeń naliczonych pozwanemu opłat za korzystanie z usług telekomunikacyjnych, rozliczenia konta abonenckiego pozwanego oraz o udostępnienie dokumentacji związanej z zawartą przez pozwanego umową, pominął go, podczas gdy powód sygnalizował już w treści składanego pozwu, iż całość dokumentacji znajduje się w posiadaniu wierzyciela pierwotnego i błędne uznanie, że operator nie udzielił pozwanemu odpowiedzi na składaną reklamację w przewidzianym prawem terminie, podczas gdy operator udzielił tej odpowiedzi niezwłocznie, zaś należności wynikające z faktur VAT, wskutek braku uznania reklamacji za zasadną, stały się wymagalne.

Mając powyższe na uwadze, powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym z tytułu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do ponownego rozpoznania.

Ponadto powódka wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci odpowiedzi na reklamację pozwanego z 4 stycznia 2012r. na okoliczność braku uznania jej za bezzasadną i wymagalności należności wskazanych w fakturach VAT wystawionych przez operatora.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd II instancji nie uwzględnił wniosku powódki o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci odpowiedzi na reklamację pozwanego przede wszystkim dlatego, że do chwili obecnej dokument ten nie został przez stronę złożony. Ponadto, w ocenie Sądu, dowód ten jest spóźniony (art. 381 kpc), ponieważ nie było żadnych przeszkód, aby w toku postępowania przed Sądem Rejonowym powódka złożyła odpowiedź na reklamację, tym bardziej, że znane jej było stanowisko pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty i fakt udzielenia odpowiedzi miał kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. (...) S.A. w K., ustosunkowując się do twierdzeń A. N., podtrzymała swoje stanowisko prezentowane w pozwie i nie przytoczyła żadnych twierdzeń faktycznych co do sposobu załatwienia reklamacji, w szczególności nie wspomniała o odpowiedzi operatora na reklamację.

Ponieważ postępowanie dowodowe przed Sądem II instancji nie było przeprowadzone, stosownie do treści art. 505¹³ § 2 kpc, uzasadnienie wyroku ograniczone zostało do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Na wstępie rozważań należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu, poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne.

Sąd I instancji nie naruszył przepisów prawa procesowego.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 106 ust. 1 i 2 ustawy z 16 lipca 2004r. (Dz. U. 2004.171.1800) Prawo telekomunikacyjne jest niezasadny. Sąd Okręgowy nie podziela poglądu powódki, że Sąd oparł się wyłącznie na gołosłownych twierdzeniach pozwanej. Istotą sporu w tym wypadku była kwestia sposobu załatwienia reklamacji złożonej przez A. N. w dniu 30 grudnia 2011r. w sklepie (...) S.A. w C.. Z uwagi na treść art. 106 ust. 1 i 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że w ustawowym terminie operator rozpatrzył negatywnie reklamację pozwanej. Ponieważ powódka nie udowodniła tej okoliczności, Sąd Rejonowy, stosując prawidłowo art. 6 kc, ustalił, że pozwany nie otrzymał odpowiedzi na swoją reklamację, a tym samym, że została ona uwzględniona. W konsekwencji należało przyjąć, iż operator odstąpił od obciążenia A. N. kosztem połączeń internetowych, których dotyczyła reklamacja. Zatem wiarygodności objęte fakturami nie istnieją.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 232 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 248 § 1 kpc oraz w zw. z art. 6 kc. Istotnie w treści pozwu znajduje się wniosek o zobowiązanie (...) spółki z o.o. w W. do udzielenia informacji nt. zbycia wiarygodności i stanu zadłużenia pozwanej. Okoliczność zawarcia umowy cesji oraz jej zakresu przedmiotowego w zasadzie nie była kwestionowana przez pozwanej, dlatego też zbędne było żądanie od operatora dokumentów dotyczących tych zagadnień. Jednak zgodnie z art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wiarygodności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. A. N., korzystając z tego uprawnienia domagał się ustalenia, że należność objęta fakturami załączonymi do pozwu nie istnieje, ponieważ w jego przekonaniu operator uwzględnił jego reklamację. Nabywca wiarygodności, znając stanowisko pozwanej, mógł bronić się przed jego zarzutami, zaprzeczając faktowi uznania reklamacji i przedstawiając dowody na poparcie tej tezy. Tymczasem strona powodowa w istocie nie podjęła żadnej obrony przed twierdzeniami pozwanej. Z woli ustawodawcy (art. 106 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne), pozycja abonenta w postępowaniu reklamacyjnym została wzmocniona poprzez wprowadzenie domniemania, iż brak odpowiedzi na reklamację w ustawowym 30 – dniowym terminie pozwala na uznanie, iż została ona uwzględniona. Zadaniem pozwanej było zatem wykazanie, iż złożyła ona reklamację, a jeśli twierdził, że nigdy nie otrzymał na nią odpowiedzi, to udowodnienie, iż została ona rozpatrzona negatywnie, obciąża przeciwnika procesowego. (...) S.A. nie tylko nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej, ale nawet nie zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej. W tych okolicznościach, nie są słuszne wywody skarżącej na temat naruszenia art. 232 kpc, 227 kpc, 248 kpc i 6 kc.

Mając powyższe na uwadze, nie można uznać, iż Sąd Rejonowy powinien był zastosować art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne, który stanowi materialnoprawną podstawę dochodzonych roszczeń.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy oddalił apelację, stosując art. 385 kpc.